

Samma namn

Emilia stod utanför sitt hus och väntade. Hon tog upp mobilen och tittade på klockan. Ljuset från mobilen sved i hennes ögon som hade vant sig vid mörkret som omslöt henne. Klockan var 20.12. Hennes mamma skulle varit här för 40 minuter sedan. Hennes mamma var alltid sen. Hon hatade detta. Att behöva "flytta" fram och tillbaka, ena veckan skulle hon vara hos sin pappa och andra hos sin mamma. Varför kunde dem inte bara bott kvar tillsammans och inte pratat med varandra, tänkte Emilia. Hennes mamma var ju ändå aldrig hemma, hon jobbade bara hela tiden. Emilia suckade och försökte vifta bort tankarna.

Pling! lät hennes mobil. Emilia tog upp mobilen som hon hade lagt ner i backfickan på sina jeans. Det var ett sms från hennes mamma. "Behövs på jobbet, en vän till mig kommer och hämtar upp dig" stod det. Hon suckade igen. Det var precis detta hon menade. Men hon stod kvar och väntade.

Det rullade upp en bil på sidan av vägen och stannade till. Bilen var en stor gråvit BMW och i bilen satt en man. Han tittade på henne och log ett vänligt leende och sedan vinkade han på henne. Emilia log försiktigt tillbaka och tog upp hennes tunga väska som hade legat på den kalla marken och började sedan gå emot bilen. När hon hade satt sig i bilen sa mannen direkt "Ja, det måste vara du som är Emilia" och höll samtidigt fram sin stora hand. Emilia tog i hand och sa "Ja, det är jag" med ett vagt leende. "Jag heter Patrik, din mammas vän" sa han. Patrik hade på sig en vit skjorta, en svart kavaj och en lysande röd slips. Han såg inte alls ut som någon av Emilias mammas andra vänner. Alla hennes mamma vänner brukade alltid kännas så vardagliga. Men inte Patrik, han kändes viktig på något sätt sittandes där i sin kostym och slips.

Emilia kände sig lite obekväm av att sitta jämte någon man hon aldrig hade träffat förut, Vad skulle **dem** prata om? Skulle **dem** prata med varandra eller bara sitta där? Är det oförskämt att sitta med mobilen? Alla tankarna i Emilias huvud fick hennes hjärta att dunka oerhört snabbt. "Ta ett djupt andetag, det är min mammas vän, han sa det själv till dig" tänkte Emilia. Men tanken att han inte var den han sa att han var fanns fortfarande kvar i bakhuvudet. Emilia hade läst om så många hemska saker som hade hänt med kvinnor som hade hoppat in i bilar och blivit kidnappade och sedan utnyttjade.

Patrik började köra. Han körde exakt den vägen hennes mamma brukade göra vilket fick henne att lugna ner sig på något sätt. Radion spelades tyst i bakgrunden.

Pling! lät det från hennes mobil igen. Hon tittade på hemskärmen där hon hade fått ett till sms av sin mamma... Emilias hjärta började slå hårt i hennes bröst igen. Hon fick panik! I smiset stod det "Min vän sitter fast i trafiken, han är framme om 10 minuter". Emilia tittade förskräckt på mannen som satt jämte henne. Alla hennes sinnes hade fryst och hon kunde inte röra sig. Det kändes som att allting stod stilla. "Vems bil hade hon hoppat in i?" Tillslut kände Emilia hur hon kunde börja röra sina muskler igen men hennes blick satt fortfarande fast på den främmande mannen som satt jämte henne.

"Vem är du?" sa hon med en ljus och osäker röst. Patrik tittade på henne och det verkade som att han såg rädslan i Emilias stora bruna ögon för hans ständiga leende tynade sakta bort från hans ansikte. "Vad är fel" sa Patrik försiktigt som svar. Men Emilia blev bara ännu räddare. Hon tryckte sig emot bildörren för att komma så långt borta från mannen som möjligt. "Vem är du!" skrek Emilia. "Jag är din mammas vän" stammade mannen. "Nej, det är du inte" skrek hon med tårar i ögonen. Emilia var så rädd att hela hon skakade. "SLÄPP UT

MIG!!” skrek Emilia. Hon började dra i bildörren så att den skulle öppna sig men den var låst. Patrik tog tag i Emilias arm och tittade på henne samtidigt som han försökte köra bilen så stadigt som möjligt. “Din mamma ringde mig och sa att jag skulle hämta en kort tjej med mörkt långt hår och blåa jeans som heter Emilia, och om inte jag har fel så heter du Emilia?” sa Patrik. “Stanna bilen!” skrek Emilia. “Men vi är i mitten av motorvägen” svarade Patrik. “Stanna bilen säger jag!” skrek hon igen.

Så småningom så stod **dem** stilla på den rusande motorvägen. Hennes hjärta satt fortfarande i halsen och hon kunde inte få fram några ord. Patrik sträckte fram sin hand och satte av radion. Emilia var beredd på att något hemskt skulle hända där efter. Som på skräckfilmer, där en liten rörelse utvecklas till något hemskt. Men det var inget som hände, han stängde bara av radion. “Men jag smsar hon jag skulle hämta så får vi se om det är i din mobil det plingar till i” sa Patrik lugnande. Emilia tittade på när Patrik skickade iväg smset men det hördes inget pling från hennes mobil. Patrik satt förväntasfullt och väntade men inget ljud kom från mobilen, den var helt död. “Men jag förstår inte” sa Patrik. “Jag skulle hämta en tjej som heter Emilia med långt mörkt hår och jeans på vägen Flaggbacken 4” sa han förtvivlat med pannan vilandes mot ratten med händerna i hans bruna korta hår. “Men jag bor på Flogabacken 4, du körde in i fel kvater” sa Emilia. Patrik lyfte sakta sitt huvud från ratten och tittade på Emilia med en frågeställande blick. “Så du menar att jag har hämtat upp fel dotter?” sa Patrik lika lugnt som vanligt.